

LBRIS

We know
books

ADRIANA MONICA GHEORGHIU

Eu sunt Somnicul

Povestea ta de seară

EDITOR
CREATOR

BRAȘOV 2024

Cuprins

- Bună seara, dragi copii! · 7
Artiștii năzdrăvani · 9
Bicicleta năzdrăvană · 13
Căpșunica năzdrăvană · 17
Căprioarele năzdrăvane · 21
Cățelușa năzdrăvană · 25
Creionul și creioanele năzdrăvane · 29
Familia de berze și greierașul năzdrăvan · 35
Firul de praf cel năzdrăvan · 39
Florile năzdrăvane · 43
Furnicuța năzdrăvană · 47
Ghemul năzdrăvan · 51
Globulețul năzdrăvan · 57
Grădina năzdrăvană · 59
Iepurilă cel năzdrăvan · 63
Litera cea năzdrăvană · 67
Macaraua cea năzdrăvană · 73
Margaretele năzdrăvane · 77
Mașinuțele năzdrăvane · 81
Mănușa năzdrăvană · 85
Mărțișorul năzdrăvan · 89

- Năzdrăvana de lună · 93
Năzdrăvanele · 97
Nourașul năzdrăvan · 101
Omul de zăpadă cel năzdrăvan · 105
Pinguinul cel năzdrăvan · 109
Pisicuțele năzdrăvane · 115
Piticul cel năzdrăvan · 119
Prunele năzdrăvane · 123
Radiera năzdrăvană · 127
Rândunica năzdrăvană · 131
Semnul de carte cel năzdrăvan · 137
Steluțele și fulgușorii de zăpadă năzdrăvani · 141
Steluța năzdrăvană · 145
Șoricelul năzdrăvan · 149
Șosetele năzdrăvane · 153
Tractorașul năzdrăvan · 157
Tramvaiul năzdrăvan · 163
Ursulețul de pluș cel năzdrăvan · 167
Vrăbiuțele năzdrăvane · 171
Vulpițele năzdrăvane · 175

LBRIS

We know
books

Pentru Nina, Mirona și Sam

LEBRIS

We know books

Bună seara, dragi copii!

Eu sunt Somnicul, da, somnicul, de care toți aveți nevoie, când se lasă seara, adică atunci când ziua merge la culcare, iar noaptea rămâne cu luna și cu stelele să vegheze asupra voastră.

Eu, Somnicul, sunt foarte important pentru voi. La fel de important ca o vorbă blândă și un zâmbet, ca o păpușă și o mașinuță, ca o floare și o ciocolată... Ooo! Nici eu nu am știut că sunt atâtea lucruri importante!

Dar să vă mai spun ceva: întotdeauna, înainte de culcare, este la fel de important să ascultați o poveste spusă de părinți sau de bunici... sau o poveste, spusă chiar de doamna Gheo.

Povestea vă face somnicul ușor, iar dimineața sunteți mai vioi și mai frumoși.

LBRIS

We know
books

Artiștii năzdrăvani

— **G**ata de culcare, copii? Cum? Deja mă așteptați să vă spun povestea despre șoricelul Țic, care își moaie codița în călimara cu cerneală și scrie poeziile „Chiț! Chiț!” sau povestea despre motanul Tom, care, în fiecare seară, se așază în fotoliul din camera mea și-și notează în jurnalul personal toate întâmplările de peste zi?

Poate vreți să știți și despre veverița Saul, care, în fiecare weekend, vine cu o piesă de teatru nouă, pe care o joacă în grădină, asistată de copiii din cartier.

N-o să vă vină a crede, dar există și o poveste despre două vrăbiuțe, Vira și Riva, care compun cântecele „Do Re Mi...” În fiecare dimineață, pe crengile mărului din grădina mea, găsesc câte o partitură cu un cântecel-ciripel.

Însă trebuie să vă spun neapărat despre porumbelul Gulaș. El este jurnalist la ziarul „Zbor”. Nici nu știți voi ce frumos scrie el! Așa că datorită lui, dimineața, la cafea, întotdeauna citesc ultimele știri din cartier.

Curând, am aflat din ziarul lui Gulaș că avem un scriitor nou. Îl cheamă Bozi. Bozi este câinele vecinilor mei și scrie cele mai senzaționale întâmplări de vânatoare. Da. El este un câine de vânatoare. Trebuie să fie tare curajos!

Să nu credeți că am terminat. Ați auzit de povestea ciocănitonii care s-a făcut tipograf? Nu? Eu am auzit. O cheamă Tip-Cioc, iar datorită ei ziarul „Zbor” este frumos tipărit.

Și mai este o poveste. Numai o clipă! Să-mi aduc aminte. Nu știu de ce mereu uit numele acestor două păsărele. Și sunt atât de frumoase! Oh, da! Este povestea despre doi măcălendri. Au pieptul roșu-gălbui. Rob și Bor, că așa îi cheamă, sunt pictori și, toată vara, pictează flori. Am și eu în bucătărie un tablou de-al lor, „Panseluța” se numește.

Mai-mai să uit să vă spun că la noi, în micul nostru oraș, mai este un motan, motanul Cor, bibliotecarul, care are o pasiune deosebită pentru cărți. Dacă ați vedea ce ordonată este biblioteca noastră publică! Când întrebi de vreo carte, motanul Cor, fără să ezite, se duce imediat la raft și îți aduce cartea. Apoi, îți urează „lectură plăcută”.

Datorită lui am aflat despre Uliul cel Blajin, care, zburând pe deasupra unei curți de găini și rațe, s-a hotărât, așa deodată, să nu le mai vâneze. S-a așezat pe un stâlp și nu-și mai lua ochii de la ograda plină de păsări. S-a dus apoi la mama lui și i-a spus că el vrea să fie prieten cu găina care face cotcodac și cu rața care face mac-mac. Și așa a devenit Uliul cel Blajin profesor de fonetică. Este tare sensibil la sunete!

Credeți că am uitat de povestea papagalului Gal? Nu! Cum să uit de el? Papagalul Gal este cel care păstrează tot ce se scrie, se

compune și se pictează în dublu exemplar, chiar și fonetica Uliului cel Blajin. El ține arhiva noastră. Odată, vrăbiuțele Vira și Riva au pierdut o partitură, iar Gal le-a ajutat aducându-le copia cântecului, și așa concertul, dat în cinstea artiștilor din orașelul nostru, a putut să aibă loc în grădina mea.

Știți ceva, dragi copii, dacă între timp vă aduceți aminte și voi de alte povești să mi le spuneți și mie. Eu vin acuși înapoi.

Somn ușor, copii!

LBRIS

We know
books

Bicicleta năzdrăvană

— Gata de culcare, Nina? Știi că la ora asta ești în pătuțul tău și o aștepți pe mama să-ți spună povestea de seară. Eu, însă, am să i-o iau înainte și am să-ți povestesc despre bicicleta cea năzdrăvană.

Tocmai m-am întâlnit cu ea zilele trecute, în drum spre casă. Da. Bicicleta pedala singură, fără stăpâna ei, Leta. Știi tu de ce? Bicicleta era singură și supărată, pentru că stăpâna ei plecase în vacanța de vară, la bunici, cu avionul, și nu cu ea.

— Auziți, doamna Gheo, să plece Leta fără mine! Doar mă ia cu ea în fiecare zi peste tot: la școală, la magazin, la prietenele ei...

— Dar știi tu, dragă bicicletă... am dat eu să spun ceva, dar bicicleta a continuat:

— Și uite așa am decis să fug de acasă de supărare. Am fost tare tristă! Vreo două zile am stat ascunsă în pădurice. O știți și dumneavoastră, cea de la marginea orașului. Și, cum stăteam

eu acolo rezemată de un copac, numai ce văd că se apropie de mine Calul. M-a întrebat dacă m-am rătăcit. I-am spus că nu, dar că sunt supărată pe stăpâna mea, Leta, că a luat avionul, ca să-și viziteze bunicii, în loc să mă ia pe mine. Calul mai-mai să râdă:

— Cum să te ia pe tine? Doar tu nu poți zbura, mi-a răspuns Calul. Și apoi bunicii lui Leta locuiesc departe, peste ocean. Nici eu n-aș fi în stare să-l duc pe stăpânul meu, Talec, la bunicii lui, deoarece și bunicii lui, tot așa, locuiesc în altă țară, tot peste ocean.

— Apoi, doamna Gheo, am plecat din pădure și m-am dus să stau de vorbă cu Trenul.

— Și ce te-a sfătuit Trenul? am întrebat-o eu pe bicicletă.

— Așa am aflat că el traversează munții, că-i tare puternic, că duce o mulțime de vagoane cu el, dar că nici el nu poate trece marea sau oceanul. După ce mi-a povestit despre el, Trenul mi-a spus că, de multe ori în vagoanele lui, el duce biciclete, care sunt unele mai frumoase decât altele, dar că o bicicletă așa de frumoasă ca mine el încă n-a văzut și m-a sfătuit să mă întorc la Leta.

— Și are dreptate Trenul. Se vede că Leta are grijă de tine, i-am spus eu. Uite ce frumos îți strălucește ghidonul!

— Mulțumesc! Așa e! Am vorbit și cu Mașina, care nu prea m-a înțeles de ce am plecat de acasă, că doar și ea este lăsată, de multe ori în garaj, de stăpânii ei, care călătoresc în toată lumea. Mi-a spus că o dată au lăsat-o în garaj o iarnă întreagă și tot nu s-a supărat. Și uite așa m-a sfătuit să mă întorc acasă și să n-o mai supăr niciodată pe Leta.

- Este adevărat ce ți-a spus Mașina, am adăugat eu.
- Și totuși, înainte de-a mă întoarce acasă, m-am dus și la Avion. Doamne ce mare mai e! l-am spus de of-ul meu, iar el a râs în hohote, iar printre hohotele de râs, m-a sfătuit să merg acasă, la Leta. De asemenea mi-a spus că vara viitoare pot să fiu și eu pasagerul lui, dacă vreau să merg la bunici.

Dragă Nina, și cum ne apropiam noi de casă, numai ce ne ajunge din urmă Leta. Atunci, bicicleta cea năzdrăvană și-a deschis brațele și a rugat-o pe Leta să o ierte:

— Vara viitoare merg și eu cu tine la bunici. Avionul mi-a promis că mă ia cu el... ca pasager. Dar până atunci mai este, așa că mâine mergem împreună la școală.

— La școală mergem luni. Mâine este duminică și amândouă vom merge să culegem flori în păduricea de la marginea orașului, a răspuns Leta, mângâindu-și bicicleta.

— Ooo! Ce bine! Știu eu un loc minunat de cules flori. Am și un prieten acolo, Calul.

Somn ușor, Nina!

LBRIS

We know books

Căpșunica năzdrăvană

— Gata de culcare, Mirona? Cum se face că ți-ai pus pijama cu căpșunile și nu cea cu pisicuțe? Stai să mă gândesc! Cred că știu de ce. Vrei să-ți spun o poveste cu o căpșunică și... cu o pisicuță, amândouă la fel de năzdrăvane?

Toată dimineața, eu și mătușa ta am cules căpșunile din grădină. Așa că spre seară, când soarele își ducea încet razele la culcare, ne-am așezat amândouă la un ceai pe terasă și am început să căutăm rețete de dulceată. Tocmai când credeam noi că am găsit cea mai potrivită rețetă, numai ce auzim dinspre grădină ceva... întâi ca un foșnet, apoi ca un glas.

Lăsăm noi cartea cu rețetele pe masă și dăm fuga înapoi, în grădină. Când colo, ce să vezi!? Crenguțele și frunzulițele unei tufe de căpșuni se agitău de zor. La început, am crezut că este o pasăre care își rătăcise drumul spre cuibul de seară. Dar nu era o pasăre. Era o căpșunică, iar căpșunica, cum a dat cu ochii de noi, a și început să ne ia la rost :

— Vedeți cum sunteți? Pe toate surioarele mele le-ați pus în coșulețele alea frumos împletite, și le-ați dus în casă, numai pe mine m-ați lăsat aici, singură, în grădină. Ce inimă aveți voi? Surioarele mele o să facă dulceața gustoasă și aromată, iar eu am să stau aici, să mă bată vântul și ploaia. Mai vedeți voi vreo altă căpșunică prin tufe? Niciuna! Niciuna cu care să stau și eu de vorbă sau care să-mi țină de urât.

— Dar tu unde ai fost? Doar noi am căutat sub toate tufele, am încercat eu să-i explic.

— Ce credeți că eu nu pot face dulceața bună? a continuat căpșunica.

— E greșeala noastră. Sincer ne pare rău, i-a spus mătușa ta.

— Și apoi, nu-i târziu nici acum să te luăm și să te ducem la surioarele tale, am adăugat eu, încercând să o liniștesc.

— Adevărat? E chiar adevărat?

Căpșunica s-a bucurat așa de tare, încât era cât pe-aci să-și piardă echilibrul și să cadă în grădina vecină, dacă n-ar fi fost mătușa ta s-o prindă de mica ei codiță verde.

— Da! E adevărat! Ți-am spus că a fost o greșeală. Nu te-am văzut. Uite! Vezi? Stăteai ascunsă aici, sub tufa asta de lângă gard.

— Da! Așa e! Trebuie să recunosc că e și vina mea. Pentru că, în timp ce voi erați aici, a apărut pisicuța din vecini, Floricica. Așa o strigă stăpâna ei, pentru că îi plac tare mult florile. Floricica a trecut pe lângă gard și a mieunat așa de frumos, că m-am aplecat să-i răspund și, uite așa, am rămas agățată de tufa asta de lângă gard. Pentru că vedeți voi, Floricica vine în

fiecare dimineată și ne spune „Bună dimineată!”, iar seara, vine și ne spune „Noapte bună!”.

— Trebuie să fie o pisicuță deosebită!

— Este o pisicuță deosebită. Toate florile de aici din grădină se apleacă din tulpină când trece Floricica. Acum că știți că este vina mea, mă mai luați de aici?

— Sigur că da! Doar ți-am promis, i-am răspuns eu.

În timpul acesta, soarele se lupta și el cu o ultimă rază ca să o ducă la culcare.

Iar eu m-am aplecat încet și am desprins cu grijă căpșunica năzdrăvană de tufă. Vesele, mătușa ta și cu mine ne-am întors în casă și am pus-o în vârful coșului, alături de celelalte surioare ale ei.

Din clipa aceea, n-am mai auzit nici un foșnet, nici un glas, iar în anul acela dulceața de căpșuni a ieșit, într-adevăr, mai bună ca niciodată.

Și tot în anul acela, ne-am împrietenit cu Floricica, pisicuța năzdrăvană, căreia îi plac florile, dar... și căpșunelele.

Somn ușor, Mirona!